

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **S. M.**, proti žalovanému: **Ministr práce a sociálních věcí**, se sídlem Na poříčním právu 1, Praha 2, žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009 č. j. 5 Ca 395/2007 – 100,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žádost o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2009, č. j. 5 Ca 395/2007 – 68.

Městský soud v Praze při posuzování žádosti dospěl k závěru, že u žalobce nejsou splněny podmínky pro ustanovení zástupce tak, jak je definuje ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s., neboť u něj nejsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Uvedená podmínka pak není splněna především z toho důvodu, že kasační stížnost uplatněná proti rozsudku tohoto soudu ze dne 6. 3. 2009 zjevně nemůže být úspěšná, neboť problematika výkladu ustanovení § 94 odst. 1 správního řádu, jež je podstatou projednávané věci, byla již řešena ve věcech 5 Ca 124/2007 či 5 Ca 264/2006, přičemž v posléze uvedené věci rozhodoval i Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 26. 3. 2008 č. j. 6 Ans 8/2007 – 94 a s názorem Městského soudu v Praze se ztotožnil. Podpůrně poukázal Městský soud v Praze též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2009, č. j. 6 Ans 1/2009 – 57, kde byl vysloven názor, že pokud je úspěšnost žaloby vyloučena, není zapotřebí žalobci ustanovovat zástupce, který by na tomto faktu nemohl nic změnit a zamítnutí žaloby zvrátit.

V kasační stížnosti žalobce namítl, že se Městský soud v Praze neřídil právním názorem a závazným pokynem Nejvyššího správního soudu a taktéž ustanoveními § 11 odst. 1 písm. b) a odst. 2 písm. f) zák. č. 549/1991 Sb. K tomu poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2006 č. j. 3 Ads 88/2005 – 54, ze dne 23. 4. 2008 č. j. 6 Ads 126/2007 – 105, ze dne 17. 7. 2008 č. j. 6 Ads 67/2008 – 44 a ze dne 19. 3. 2009 č. j. 6 Ads 113/2008 – 141. Navrhl proto, aby usnesení o zamítnutí žádosti o ustanovení zástupce bylo zrušeno.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v mezích uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Dříve, než přistoupil k meritornímu posouzení návrhu, si však musel učinit úsudek o podmínkách řízení.

Podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Žalobce (dále jen stěžovatel) nemá předepsané právnické vzdělání, plnou moc advokátu, který by jej zastupoval v řízení o kasační stížnosti, nepředložil. Nejvyšší správní soud však vzal v úvahu, že předmětem řízení je v daném případě posouzení zákonnosti rozhodnutí soudu, jímž stěžovateli nebyl pro řízení o kasační stížnosti zástupce ustanoven. Přihlédl přitom k dosavadní judikatuře, především k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004 č. j. 6 Azs 27/2004 – 41, jímž bylo určeno, že v takovémto případě není nedostatek právního zastoupení důvodem k odmítnutí kasační stížnosti. Podmínky řízení tedy považoval za splněné.

Stěžovatel v kasační stížnosti sice výslovně neuvedl důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., podle obsahu podání však uplatnil důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem (při výkladu příslušných ustanovení zákona o soudních poplatcích) a dále důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy vadu řízení před soudem, jež mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí (tvrzené nerespektování judikatury Nejvyššího správního soudu).

K uplatněným stížním bodům pak Nejvyšší správní soud uvádí následující: Ustanovení § 11 odst. 1 zák. č. 549/1991 Sb. provádí výčet řízení, která jsou osvobozena od soudních poplatků, a to bez ohledu na osobní a majetkové poměry účastníků, odst. 2 pak výčet právnických nebo fyzických osob osvobozených ve speciálních případech, rovněž bez ohledu na jejich osobní a majetkové poměry. Uvedená osvobození nemají žádnou souvislost s podmínkami, za nichž může být účastníku ustanoven zástupce, neboť zde ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. při definici jedné z podmínek hovoří o předpokladech osvobození od soudních poplatků, které dále specifikuje v ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. Městský soud v Praze se tedy nesprávného posouzení právní otázky nedopustil a postupoval v souladu se zákonem, zabýval-li se k žádosti stěžovatele o ustanovení zástupce věci právě z hlediska naplnění podmínek ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak nejsou dány.

Rovněž námitka nerespektování judikatury Nejvyššího správního soudu tak, jak ji vymezil stěžovatel v kasační stížnosti, není důvodná. Stěžovatelem uváděné rozsudky šestého senátu řešily otázku posuzování potřeby zastoupení v řízení a hodnocení majetkových poměrů, citovaný rozsudek třetího senátu pak řešil otázku „práva na konkrétního zástupce“, kde stěžovateli navíc ani nebylo vyhověno. V souhrnu žádný z rozsudků Nejvyššího správního soudu předložených stěžovatelem neřešil problematiku zjevně neúspěšného uplatňování práva, o kterýžto rozhodovací důvod Městský soud v Praze napadené usnesení opřel. Jinou námitku

proti tomuto důvodu rozhodnutí stěžovatel neuplatnil. Není tak dán ani důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal v napadeném usnesení ani jiné vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto ze zákona právo na náhradu nákladů řízení, správnímu orgánu v souvislosti s řízením o ustanovení zástupce stěžovateli žádné náklady řízení nevznikly, Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.) .

V Brně dne 22. října 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu